

Kulturnatten:

Tomma arenor

Reflexioner över Kulturnatten. 1. Kulturnatten var mindre i år. Färre evenemang än i fjor, betydligt mindre folk. Visst var det packat med folk på en del ställen, t.ex. för att lyssna på Hans Pålsson i saluhallen, men det var skäligen tomt på andra. Tidigare år kunde man räkna med att publiken räckte till för alla.

2. Detta med "natt" är numera ett relativt begrepp. Vi minns att initiativtagaren Bredbergs ursprungliga tanke var en parallell till den hälsingska bandynatten som verkligen pågick till ljusan dag. I Lund var det i år bara sju tillställningar som började efter midnatt. Det var fler- elva stycken som började före klockan tolv på dagen.

3. Begreppet "kultur" har också vidgats i etnologisk eller göränpalmsk riktning. Jag tänker inte i första hand på all den beramade korven utan på klätterväggen eller polisens cykelmärkning eller motionsrundan för damcyklister.

4. Tre av centrala Lunds största inomhusarenor var tomma på program. Jag tänker på AF:s stora sal, domkyrkan och universitetsaulan.

Är litet vackert?

Somliga tycker att Kulturnatten höll på att bli för stor och är glada över nedskalningen. Tidigareläggningen och breddningen mot det okulturella är säkert en anpassning till publikens preferenser. Så varför klaga?

Jo, för att om ingenting görs är jag rädd att utvecklingen fortsätter mot en allmän krympning och att Kulturnatten blir en Allaktivitetsafton. Det tycker jag är synd, vid en tidpunkt när den i Lund uppfunna företeelsen Kulturnatt har spritts till en mängd in- och utländska städer.

Jag har sagt det tidigare år men anser mej ha fått vatten på min kvarn: det är dags att göra upp med föreställningen om den ekonomiskt och organisatoriskt självgående Kulturnatten. Det innebär att jag efterlyser ett ekonomiskt och organisatoriskt engagemang från kommunens kultur- och fotbollsnämnd (eller vad det heter nuförtiden) och vidhängande förvaltning.

Organisatoriskt krävs det att

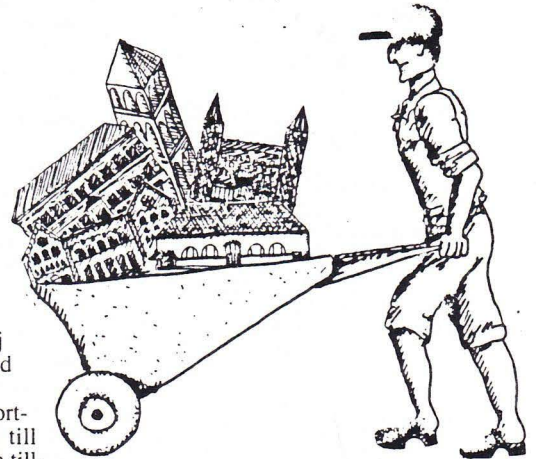
tjänstemän och politiker med både engagemang och position tidigt bearbetar olika arrangörer och får dem att ställa upp, inte bara passivt registrerar anmälningarna. Det krävs en stramare planering och övervakning, inte minst för att undvika de pinsamma ljudkrockarna. Det behövs fler ansvariga funktionärer som kan informera och ingripa under själva natten. Det vore inte dumt med ett kvalitetstänkande som yttrade sej i en programfolder med färre tryckfel.

Ekonomiskt bör kulturpolitikerna ta ansvar för att Kulturnatten innehåller några programpunkter som har hög kvalitet och status samtidigt som de är tillgängliga för en masspublik. En världsartist, en högtalarförstärkt utomhuskonserter med helsingborgssymfonikerna, ett stort och nyskrivet ljud- och ljusspel. Alltsammans förlagt sent

så att även kvällströtta medelåldringar stannar uppe.

Inget av detta konkurrerar med kulturamatörernas glada undervegetation. Tvärtom skulle de kunna sej stimulerade och få ökad kraft att fortsätta.

Jag är själv för ett fortsatt kommunalt stöd till Skånes Dansteater, och tillhör ett politiskt parti som är det, men dess framtid i Lund är som bekant högst osäker. Vad hade varit naturligare än att dansarna tagit tillfället i akt att visa upp sej för en större publik än vad de nånsin annars kan få och därmed stärka sin sak? Till motiveringarna för ensemblen har ju hört att den skulle finnas just här i stan och ingå i dess liv.

Frånvaron tyder på en betänklighetsbrist på politiskt och taktiskt område hos dansarna. Kanske ska man inte vänta sej sådant just i den yrkesgruppen, men kunde då inte de lokalpolitiskt rekryterade ledamöterna i styrelsen ha kommit med ett gott råd?

Gunnar Sandin

Ett mantra i Sarajevo

Vad gjorde ni för att inte själv bli galna?

Vi hade varandra.

Fråga och svar avslutade temadagen på Grand den 24 september om psykosociala och psykiatriska effekter av krigstraumat undet Sarajevos belägring.

Frågan ställdes av en svensk psykolog med lång erfarenhet av arbete med krigsskadade flyktingar. Svaret kom från professor Ismet Ceric från Sarajevo. En professionellt grundad fråga om tillgång till handledning och "egenterapi" besvarades, visserligen vänligt skämtsamt, från en helt annan verklighet. I Bosnien-Herzegovina fanns inga terapeuter. Inga pengar. Det var livsfarligt att ta sig från en stadsdel till en annan. Men man hade varandra.

Professor Ceric sa uppriktigt att han inte visste hur han och hans kolleger kunnat hjälpa sina patienter som drabbats av krigets och belägringens fasor, men han trodde att det främst var det stöd man gav till offren, som var verksam. Allt annat tvingades man ändra efter omständigheterna. Det mänskliga stödet var konstant!

Samma tema belystes med en anekdot om en läkarkollega, som flytt utomlands och blivit rik privatpraktiserande läkare. Han beklagade sig för sina kolleger i det belägrade Sarajevo och påstod att de hade det bättre än han, trots att de var utfattiga och i livsfara. Han var ju alldeles ensam medan de hade varandra!

Allra starkast intryck, gjorde filmen om barnens upplevelser, som visades som inledning på temadagen. Barnen betvingade sin sorg, skräck och förtvivlan genom att hålla varandra i händerna och tillsammans uttala detta mantra:

"Vi är vackra, Vi är tappra, vi är kloka. Kriget kommer aldrig att skada oss!"

Självhjälp

Temadagen arrangerades av baspsykiatriska kliniken, barn- och ungdomspsykiatriska kliniken och primärvården i Lund, som tillsammans med andra organisationer är engagerade i självhjälpsprojektet, "bosnier hjälper bosnier". Huvudpunkten var redovisning och diskussion av ett unikt vetenskapligt projekt om hur kriget påverkat den psykosociala och psykiatriska häl-

san i Sarajevo. Det har tidigare inte gjorts något liknande. Man vet t ex inte hur kambodjanerna eller vietnameserna, krigets offer, har reagerat. Däremot har man noga undersökt angräparnas, de amerikanska soldaternas hälsa!

Tonåringar, kvinnor

Några resultat är värda att nämna: Sjukdomar som man främst har biologiska förklaringar till, som schizofreni förändras inte. Det samma gäller för neuroser och personlighetsstörningar. "Reaktiva psykoser" och "stressreaktioner" ökade däremot markant under det tredje krigsåret. Det var främst män 24-44 år i soldatåldern, som drabbades, men man befärar öknings hos tonåringar, kvinnor och äldre.

Daytonavtalet leder till att ca tvåhundra tusen soldater, 20 - 21-åringa krigsveteraner, skall demobiliseras utan s k debriefing. De skall tillbaka till den civila vardagen utan att få hjälp att bearbeta sina krigsupplevelser. En jämförelse är att det finns femhundra tusen amerikanska vietnamvetera-

Forts på sista sidan

Parstaden Lund - Malmö

Lunds kommunstyrelse åkte väl rustade till mötet med kollegerna i Malmö. De hade läst Veckobladet innan dae åkte och måste känna sig stärkta av den uppskattning, som lundaborna enligt Dagens Politik, visar den politiska ledningen. Skämt åsido. Det är bra och på tiden att kommunstyrelserna i Lund och Malmö träffas och har fria samtal om gemensamma frågor.

Kulturfrågorna måste redas ut. Lund måste ta ett större ansvar för regionens kulturliv än man gör idag. Det är pinsamt om man verkligen skulle svika Skånebaletten innan den fått en rejäl chans. Lunds kommun bör också agera för att de två symfoniorkestrarna i Malmö och Helsingborg får möjlighet att verka och utvecklas. För även om Lund inte själv kan leva upp till kraven på en attraktiv stad - att ha ett allsvenskt fotbollslag och en anständig symfoniorkester - kan man ställa upp för Helsingborg och Malmö.

Det är viktigt att de gemensamma sjukvårdsresurserna, främst de högspecialiserade, används och utvecklas på ett bra sätt. Den konsultrapport som föreslår ganska små förändringar i fördelning mellan Lunds universitetssjukhus och UMAS är en användbar plattform för en politisk uppgörelse, men man får se upp så att det inte skapas nya konstlade gränser på andra vårdområden när skånesjukvården struktureras om. Det bör vara lätt för lundapolitikerna att hävda den medicinska och tekniska forskningens utvecklingskraft. Gemensamma ansträngningar för att styra över mera av kunskapsintensiv produktion till Malmö kan säkert lyckas. Även om mycket av detta formellt är landstingsfrågor bör Lunds kommun ha ett ord med i laget.

Man behöver också ta sig en extra funderare på hur samarbetet i Skåne skall organiseras. Det är kanske i senaste laget. Men är det verkligen långsiktigt hållbart och rimligt att Skåne i framtiden politiskt styrs från Kristianstad? Med tanke på samarbetet över Sundet är det en svaghet om Skåne i framtiden inte har ett politiskt-administrativt centrum, som kan matcha Köpenhamn eller Hamburg. Malmö-Lund har tillsammans att vara en omtyckt lillebror och inte kusinen från landet. Som det ser ut idag har Lund och Malmö fått kompensera Kristianstad utan att få något i utbyte. Den bantade länsstyrelsen i Malmö kan knappast anses som en kraftsamling. Ansvaret för regionens utveckling skall ju flytta till Kristianstad.

Allt fast förflyktigas

Den sista silon i Norra Hamnen i Helsingborg revs häromveckan. - Ån sen då, kan man fråga. Den hade tjänat ut, spannmålsfartygen lägger numera till i Sydhamnen, vad ska man med en halvgammal silo till? Ja, det är just det det handlar om. Vad ska man med ett gammalt slott eller en gammal kyrka? Varför river vi inte Allhelgonakyrkan, ful som stryk, dyr i underhåll och värme, knappt använd av någon, attraktiv tomtmark?

Svaret är att det ännu saknas engagemang och intresse för arbetets byggnader, också bland de som yrkesmässigt har ansvar för stadsbyggnad. Silon var byggd 1934 och var en pendang till Sven Markelius konserthus strax intill och nya Stadsteatern på Gröningen. Den ingick i en helhet, det var en vacker och monumental byggnad som med ett minimum av omtanke skulle ha kunnat ingå i de nya planerna på Norra Hamnen. Det tyckte också en och annan helsingborgare, men vad hjälpte det när moderater och socialdemokrater stod enade som en man, uppbackade av Helsingborgshem och HSB. Norra Hamnen ska ju bli Helsingborgs nya glassiga område, med en marina och lägenheter med utsikter över Sundet (sälj-broschyren finns på www.helsingborg.se/norra-hammen/). Men också i en sådan miljö skulle ju silon ha gjort sig väl. Runt om i världen finns det stadsbyggare som använder sig av äldre byggnader i ny bebyggelse, gör dem till accenter och markerar kontinuiteten med historien. Rivningen av silon i Helsingborg är inte bara ett brott, det är en dumhet.

På hemmaplan

Nå hur är det i Lund, denna hemvist för bildning och kultur? Jo, som allt flera observerar, sånt är vi mycket för här, bara det inte kostar något. Lund fortsätter väl att riva vad jag förstår, men kanske mera diskret än förr. Den äldre och mindre glamorösa bebyggelsen plockas bort några hus i taget. Feminamiljöerna i Kulturkvadranten sparas naturligtvis, där får inte en stockros fällas till marken. Men arbetets byggnader sitter trångt i Lund också - se vad som händer med Bryggeriet med dess helgjutna miljö. Av den finns väl bara en tegelvägg mot Kävlingsvägen kvar.

I Lund har vi också nyss rivit en silo - Lantmännens anläggning vid Kung Oskars väg är nu jämnad med marken. Jag sörjer den, den var ett landmärke och det var härligt att komma där under hösten och se köerna av traktorsläp. I mitten av augusti började det med rapsen och

sen kom de fyra sädesslagen. Där har jag sett en tofslärka och där såg jag min första turkduva, nu den banalaste av fåglar.

Men produktivkrafterna utvecklas och historien får ha sin gång. Det är klart att man kan inte spara på allt och jag menar inte att Lantmännens i Lund var omistligt. Men nog var det så att här revs ett av Klas Anshelms verk? Det fanns några plan mitt på längan med hans

av 30-talet och under kriget bygga upp något mera adekvat. Polen var inte hjälpt av sina kavalleriregementen 1939 och det hade inte Sverige heller varit.

Jag är förvånad över att inte fler drar lärdomar av 1925. Det är mycket som är sig likt: ett Östersjön med Ryssland inträngd i ett hörn bakom baltiska republiker uppbackade av Tyskland och Sverige, snabb teknisk utveckling, krigserfarenheter som pekar på behovet av förändringar, önskan om att militäranslagen ska hållas nere. Det finns faktiskt en gedigen doktorsavhandling om debatten den gången av Hans Wieslander, I nedrustnings tecken (1966) och av den kan man lära mycket. T.ex. var det så att även om de stora orden handlade om farorna från det bolsjevistiska Ryssland och Sveriges nationella överlevnad så var det de lokala ekonomiska frågorna som verkligen engagerade. Bönderna agerade naturligtvis - så här skrev man från Eksjötrakten till riksdagen: "Då stora delar av Östra härad i högsta grad är beroende av att få leverera hö, halm och havre till Smålands Husarregemente och sedan gammalt inriktat sitt jordbruk med hänsyn härtill, skulle ett borttagande av regementet göra lantbruket i dessa orter svårbotlig skada." Ännu mera aktiva var regementsstädernas hantverkar-, köpmanna- och fastighetsägareföreningar och skälen är lätta att förstå. Det är likadant nu.

Kärvt för korvamackarna

Jag tror inte att vi kan räkna med att lammen kommer att kunna beta tillsammans med vargarna i all framtid och denna bedömning gör mig väl till någon sorts försvarsvän. Men nu om någonsin finns det en chans att tänka till, ligga lågt och spara lite pengar i stället för att kasta dem i halsen på det militär-kommunala komplexet.

Det gamla regementet i Ystad, f.d. Södra Skåningarna m.m., i dag säte för det snart nedlagda Lv 4 är ett fantastiskt byggnadsverk: där fanns en gång stallar för 1100 hästar! Jag hoppas allt kan komma till god civil användning, men regementet bör nog läggas ner. Det blir kärva tider för korvamackarna runt om i Ystad, för pubarna på Regementsgatan och för det kända diskoteket Starshine, men det får man ta. Freden är värd sitt pris.

Lucifer

karaktistiska murverk med en högt placerad fönsterrad. OK, snett emot finns ju fortfarande den Gleerupska förlagsbyggnaden (numera Tetra-Laval) som han ritade. Min favorit i hans *œuvre* är annars f.d. gräddbullefabriken Brio på Södra vägen, en låg tegellänga med fina proportioner.

Regementsnedläggningarna

1925 års försvarsbeslut bakom vilket stod den politiska vänstern innebar omläggningen av en föråldrad försvarsstruktur och nedläggandet av ett stort antal regementen, framför allt inom kavalleriet och infanteriet. En del debattörer brukar skylla Sveriges utsatta läge under andra världskriget på det. Men man kan lika gärna säga att beslutet lade grunden för ett modernt försvar med t.ex. ett flygvapen och att det gjorde det möjligt att börja rusta upp från slutet

Kall kulturnatt i mörknande höst.

Det var nära att huvudvärk och olösta konflikter helt hindrat mig från att delta i Lunds kulturnatt. Kvällen var svart och luften kall när jag äntligen snubblade iväg från Klostergården mot Stadsparken. En tonåring vrålade berusat. Jag vände mig om och fick se ett egendomligt ljusfenomen över Klostergården. Det såg ut som en ängel med utbredda vingar. Skyddsängel eller vedergällningsängel. Molnen gled snabbt vidare, ängeln försvann och månen visade sig ett ögonblick. Ett håll ut i universum.

Jorden välver sig, hösten kommer och historien går oåterkalleligt vidare. För ett år sedan började vi assimilera kunskapen om förintelsen i Srebrenica samtidigt som vi fasade för nya massakrer, medan ledande personer i partiet förespråkade fortsatt passivitet. Vi visste inte om vi skulle gå med i EU. Ingvar Carlsson regerade, men Mona Sahlin var vår statsminister in spe. Kommunreformen förestod, den administrativa sektoriseringen skulle ersättas av en geografisk.

Var står vi nästa kulturnatt? I går brändes biblioteket i Linköping ner till grunden under gendombefäring av ett arrangemang som kallades Humanistdagarna. Även Stadsbiblioteket och UB i Lund kan hotas.

Stadsparken. Saker händer på Gröningen: Ett inifrån upplyst plasttält. Lyktor, träd och dunkla täta buskar. En dubbelrad rad av guldfigurer i barbarisk prakt på ömse sidor om fontänen. Dekadans och förförelse, njutning och berusning. Varför har de inte förgyllt den nakna kvinnskulpturen också? Goldfinger. Ganska många människor rör sig som

skuggor. Högtalare, musik och röster.

En mig närliggande pojke vann kanske i detta ögonblick en Londonresa för två tack vare att han deltagit i Energioppet. Men om det var jag då omedveten.

I Observatoriet läser Ulf Palme Aniara. Eftersom den store skådespelaren sedan länge är död bekräftas på ett ovanligt påtagligt sätt en av relativitetsteoris mer spektakulära konsekvenser.

Vilka är kulturnattens rötter? Karnevalstraditionen kanske. Motkarnevalen just i Stadsparken 1970 eller 71? Vpks höstfester? En period inleddes lundahösten av cirkus Benneweis besök och Chiledemonstrationen i september. Det demonstrationernas tid: Tjeckoslovakien, Vietnam, Spanien, Centralamerika, Uruguay, Sydafrika, Palestina, kurderna. Ofta fest efteråt med folkdans och mat. Många av de forna demonstranterna finns dör på Stortorget och Mårtenstorget, de är vana sedan perioden före 84. Där finns också mandeerna, dessa representanter för ett uråldrigt folk från området vid Eufrats utlopp, utövare av en särpräglad gnostisk religion från senantiken. I kväll har de magdanskupvisning. Ett svart hakkors på röd botten lyser emot mig invid en korvkiosk med lång kö. Jag plockar upp ett solkigt nummer av Lundaliv. Inne i tidningen står en intervju med Helena Svantesson om ghattot i Lodz, där hennes far tvingades döda familjens älskade hund med kniv.

Jag hade tänkt att gå på Sverker Oredssons föreläsning om nazismen i Lund. Han är en av dem som har ett starkt personligt intresse för

Eritrea. Han tycker att jag borde betona kyrkans positiva roll för utvecklingen mer. Och på Svante Nordins om Don Quixotes återtag. Svante Nordin presiderade över vpks medlemsmöte i Skomakarstugan då jag högtidligt blev invald som medlem för 20 år sedan. Röda Kapellet befinner sig i rampljuset på den vanliga platsen på Skomakargatan 6. Gårdar är härliga scener med god akustik. Hans Pålsson sitter i Saluhallen, trångt, trångt. Mest intresserad var jag kanske av den gåtfulla programpunkten Gamla Legendariska Sladdbarn på ett café på Mårtensgatan. Enstunds vilai en kyrkbänk. Tillbaka till gatan. Stortorget larm. Elever hojar. Lärarens privilegium att vara delaktig, hoja tillbaka. I Medeltidssalen framträder Samlade krafter med ett spel om frihet och ofrihet. Tegelmurarna och den suggestiva musiken får dem att framstå som tidlösa, som framförde de det gamla spelet om Envar.

Utanför biblioteket stöter jag på en kollega, en misantropisk och högröstad typ. Jag försöker inleda en konversation och säger något sådant som att under kulturnatten befinner man sig alltid på fel ställe. Det är som att öppna en dammlucka. Jag blir så jävla förbannad på kulturnatten och kulturkatalogen och hela Lund, deklarerar han inledningsvis. Pretentionerna till att börja med. Snobberiet. Det är för mycket matos, citerar han någon. Vi ska begränsa matoset och ge rum för kulturen. KULTUREN! ryter han. Här är ju nästan omöjligt att få i sig en korv ens. Har du sett rubrikerna? Vilka anspråk somliga har. Pompöst. Akademiskt. Alla dessa små sekter

som sitter i var sin kammare och ägnar sig åt jag vet inte vad. Och det elektroniska larmet, fortsätter han lite ologiskt. Stortorget är nästan lika helvetiskt som när Centrumkyrkan hölls där med sina mikrofoner.

Det går inte att diskutera med honom. Vi skiljs och jag flanerar åter upp mot universitetet. Han har satt igång nya tankar. Visst använder många, nästan alla, kulturnattskatalogen som PR, gratisreklam. Det gör den till ett fantastiskt studiematerial. Där finns ett sociologiskt tvärsnitt över alla grupper och intressen på Lund och en karta över alla tänkbara idéströmningar och smakriktningar. Katalogerna från det senaste decenniet visar säkert på utvecklingslinjer i samhällsklimatet, konsten, musiken, litteraturen, ekonomin.

Men alla grupper och strömningar finns inte med. Inte de som bränner ner bibliotek, till exempel. Konstigt nog finns det massa barn i Lundagård vid denna sena timma. De springer omkring med lysande glorior och vippande horn som självljysande sagoväsen.

I Medeltidssalen framträder nu två livs levande änglar, Ängla och Vingla, med en sång om den välgörenhet som maskerar utslagningen i vår solidariska tid, två falska änglar. Det är midnatt, och gatorna är fulla av folk. Ett gäng ungdomar sitter längs en husvägg med den kritvita texten Viva Zapata. De dricker öl och slår stenar mot varandra. Det knackande ljudet följer mig på min väg hem.

Gunnar Stensson

Golfbanan kvar på Kungsmarken?

För åtta år sedan motionerade dåvarande vpks om att golfbanan på Kungsmarken snarast borde flytta eller avvecklas. Annars skulle man vara tvungen att vänta ända till 2004 då arrendet går ut. Skälet var naturligtvis att golfspelet gjorde det omöjligt för vanligt folk att beträda Kungsmarken och njuta av det enda rekreativområde så nära Lund.

Svaret på motionen gav fullmäktige 1989, när man gav byggnadsnämnden i uppdrag att "genomföra en utredning om en successiv avveckling av hela eller delar av Kungsmarkens golfbana och nyetablering inom annat område". I översiktsplanen 1990 anvisades en ny plats söder om Sandbyvägen upp mot Arendala, och i texten står att "för Kungsmarkens golfbana utreds att hela eller delar av denna kan flyttas till ett läge söder om det nuvarande".

Detta verkar flertalet politiker idag totalt ha glömt bort eller förträngt. Sedan i våras pågår

diskussioner mellan stadsarkitektkontoret och golfklubben, vars ordförande Arne Jansson (m) är ledamot i byggnadsnämnden. Han brukar inte delta i besluten där, men väl i diskussioner och överläggningar utanför nämnden. Som exempelvis i förra veckan, när tre företrädare för golfklubben träffade stadsarkitektkontoret, byggnadsnämnden, exploateringschefen och länsstyrelsens naturvårdsenhet. Med på sammanträdet var också naturvårdsverket på telefon.

Lite för nära Lund

Stadsarkitektkontoret presenterade sju alternativa kartor, som alla gick ut på att golfbanan blir kvar, utom öster om Glombäcken där det finns rara orkidéer och andra örter. Men inte tänkte man flytta banan till läget söder om Sandbyvägen — nej istället skulle den nu utvidgas västerut mot staden, och i ett alternativ ända fram till Utmarksvägen! Fast det tyckte de flesta vore "lite för nära Lund". Två

alternativ till nytt läge nämndes, men det fanns inga kartor över dessa.

Det här är egentligen alldeles för jävligt. Halva tiden har gått mellan 1988 och 2004, och det som har hänt är att golfklubben alltmer befäster sin existens på Kungsmarken, istället för att förbereda en avveckling där. Golfklubben förklarar sig "sakna ekonomiska möjligheter att flytta banan" och avstod därför från att köpa marken på Arendala när den var till försäljning. Kommunen var därefter erbjuden att förköpa marken, men klubben framhårdar att man inte har råd att flytta. Länsstyrelsen och naturvårdsverket hävdar att banan ska bort från östra delen och undrar om kommunen kan bistå ekonomiskt...

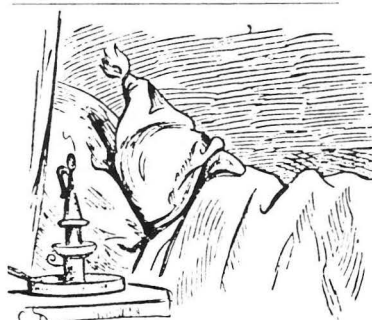
Golffrälsta s-politiker?

Så där har man hållit på, och när majoriteten i byggnadsnämnden i juni beslöt att ett alternativ med planläggning av hela Kungs-

marken som rekreativområde skulle tas fram, märktes en tydlig irritation hos tjänstemännen. Man kan inte befria sig från misstanken att de själva spelar golf och därför saknar intresse för att banan ska flyttas. Det verkar till och med vara så att enskilda (s)-politiker har ett liknande intresse och därför inte vill driva frågan "för hårt".

Låt oss inte acceptera att tiden går och golfklubben mobiliserar motståndet så att lundaborna till slut får finna sig i fortsatt ockupation av Kungsmarken!

Tho

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Lösryckt om Kvarnby

VB nr 23 har en redaktionell text om folkhögskolornas (Bona & Kvarnby) försämrade ekonomi. Här apostroferas jag. Tyvärr är det lösryckt ur sitt sammanhang och ger en något felaktig bild av varför vi nu måste dra åt svängremmarna. Sant är att vi måste säga upp personal och hålla hårdare i penningbörsen. Sant är att jämförelsevis goda anställningsförhållanden av kostnadsskäl måste naggas i kanten.

Vi är som bekant i gott sällskap. Vi får pengar från stat och lands-ting. AMS har fått tre miljarder mindre till arbetsmarknadsutbildning varför våra skolor missat tre uppdragsutbildningar. (Vilket i och för sig är absurt i en tid när regeringen stolt deklarerat att man ska satsa på vuxenutbildning.) Generellt har samtidigt alla kostnader ökat inklusive lönerna. Om Kvarnby kan också sägas att vår snabba expansion bl a inneburit att vi i hög grad självfinansierat utbyggnaden. Skolan har därigenom levt med små marginaler och nu är likviditeten ansträngd. Vi kommer naturligtvis att klara den smärtsamma omställningen. Vi har gott om elever och personalen gör ett jättejobb. Faktum är att våra folkhögskolor, som båda har ett omvittnat gott rykte, behövs för människor som behöver en ny chans i livet. En central uppgift för ett vänsterparti. Eller hur?

Bengt Hall

Bengt har rätt. Jag som skrev notisen citerade honom inte riktigt.
Gunnar Sandin

Forts från sid 1, ...Sarajevo

ner i mentalvårdssystemet i USA trots att de bara var ett år i kriget! Sarajevo var belägrat i fyra år!

Det är tiotusen barn, som förlorat föräldrar i kriget och oron är stor för hur det kommer att gå för alla dessa. Bosnien är ett fattigt land med sönderslagen sjukvårds- och samhällsstruktur.

Hade inte tid

Att kvinnorna klarat sig förhållandevis bra förklarades helt ovetenskapligt med att de hade så mycket att göra och så stort ansvar för barnen och familjen under kriget att de helt enkelt inte hade tid att

Primärvårdens förvandling

När man tvingas göra mycket stora besparingar inom sjukvården är det nödvändigt att granska alla verksamheter ingående.

Man måste fråga sig om resurserna används på bästa sätt. Om organisation och arbetssätt är de bästa, om den är orimligt dyr o s v.

Primärvården i Lunds sjukvårdsdistrikt granskas för tillfället på detta sätt. Det har också blivit en debatt i pressen om primärvården. Det är personalen, men också glädjande nog de, som skall använda sig av vården, som direkt eller via politiska föreningar och kommunaldelsnämnder som gett synpunkter.

Det man sagt och skrivit stämmer väl med vänsterpartiets syn på primärvården. Den skall finnas nära medborgarna, så att man kan få kontakt med sin distriktssköterska, läkare, barmorska, psykolog, kurator m fl utan krångel. Den skall givetvis syssla med det, som man till vardags kallar sjukvård, men som inte kräver allt det som finns på det stora sjukhuset. Den skall ägna tid åt rådgivning och förebyggande hälsoarbete. Primärvården skall ha ansvar för befolkningens hälsa i en stadsdel, kom-

mun eller by. Man skall organisera sitt arbete i vårdlag så att de olika personalgrupperna kan få utrymme för sina speciella kunskaper och erfarenheter och man skall arbeta på lika villkor mellan personalgrupperna.

Billigare

När vi tog årets budget hänvisade den politiska ledningen till att vi hade gjort förändringar i organisationen, som borde göra det lättare att samarbeta med andra sjukvårdstyper och med kommunerna. Vi betonade också att primärvården skulle ägna sig särskilt åt barn och ungdomars hälsa. Förebyggande och i samarbete med psykiatri och socialtjänst. Folkhälsoarbetet skulle också utvecklas. Genom att sjukvårdstaxorna ändrats så att primärvården blivit billigare kunde man förvänta sig fler patienter.

Kan bli bättre

Därför påpekade vi att: "Primärvårdens nuvarande resurser måste därför omstruktureras och effektiviseras för att kunna möta denna utökning." Det är klara marke-

ringar från politiskt håll. Primärvården behöver egentligen förstärkas, men vi skrev om effektivisering och organisation med tanke på den dåliga ekonomin.

Det går säkert att få primärvården att fungera bättre än den gör idag. En del tyder på att lagarbetet inte fungerar på bästa sätt och att de politiska direktiven inte nått ut till verksamheten. Eller att de inte förverkligas.

Det är inte förenligt med vänsterns sjukvårdspolitik att göra stora besparingar inom primärvården. För övrigt ligger kostnaderna redan tre procent under snittet för Malmöhus läns landsting!

Rolf L Nilson

Edane

Min faster Anna bodde i en liten stuga i Edane och var mor till nio barn. Dem fick hon tillsammans med en småbrukare/skogsarbetare som hette Lars. Han var både snäll och humoristisk. Han var också svår på flaskan och bjöd ofta hem ett gäng av likasinnade. En sommarmorgon när jag kom på besök låg det framför yttertrappan flera byten i form av snarkande karlar som hade ankrat i gräset. Det var pittoreskt men kanske inte så roligt för min faster.

Eftersom jag vet hur de super i Edane är det med begränsad förväning som jag läser om Björn Samuelson. Han är därifrån.

Grr

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
möte Må kl 19.30 på partilokalen. Kommunstyrelseberedning, budgetfrågor m.m.

RÖDA KAPELLET. Rep sönd 29/9 kl 18.45. Ta med följande noter: Nr 8, 21, 166, 173, 224, 225, 247, 271, 274, 281, 331, 332, 334 och Grattis marsch.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes bl.a av Rolf L Nilson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.

I Ylvas och Annikas fotspår?

Det är ofta intressant att följa utvecklingen i socialistiskt folkeparti i Danmark. SF har på många områden varit före Vänsterpartiet. Det har kunnat tjäna som förebild och ibland som avskräckande exempel.

Europapolitiken har SF längre erfarenhet av. Partiet har en lång rad nederlag bakom sig och europapolitiken har bidragit till partiets isolering i danska rikspolitik. En utveckling till mer analyserande och problemorienterad hållning har pågått under slutet av 1980-talet och början av 1990-talet. Den kulminerade med SFs uppslutning bakom den "nationella kompromissen" om Maastrichtavtalet. Ställningstagandet gjorde ont i partiet framför allt som det inte gav det genombrott i inrikespolitiken, som man hade hoppats på. Socialdemokraterna svek och utestängde SF från regeringen. Efter detta har folksocialisterna backat tillbaka till gamla ståndpunkter.

bli sjuka! Tyvärr förväntar man sig ökad sjuklighet hos kvinnorna när läget nu blivit bättre.

RN

RN